

KUTLU KORUYUCULAR 3

BOĞAÇ EDİRNE'Yİ KURTARIYOR

DİLEK BAYRAKTAR

Resimleyen Berk Öztürk

ÖTÜKEN

📞📧📱 / otukennesriyat

YAYIN NU: 2261

ÇOCUK / GENÇLİK: 73

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-881-0

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Ayşegül Karayama

Grafik Uyarlama: Damla Acar

Baskı: Alfabeta Basın Yayın Sanayi Ticaret Limited Şirketi
İkitelli OSB Mah. Hürriyet Bulvarı Enkoop Sanayi Sitesi
Enkoop Sok. Nu:1 Kat:1
Başakşehir / İstanbul
Sertifika Nu: 46012

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik
çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı
yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz
ve yayımlanamaz.

Dilek Bayraktar: 1978 yılında Edirne’de doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Edirne’de tamamladı. Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümünden 1998 yılında mezun oldu. Aynı yıl Çorum ili Bayat ilçesinde başladığı öğretmenlik hayatına 2003 senesinde geldiği Kırklareli’nde devam etmektedir.

Kırklareli’nde Üsküp Fevzi Çakmak İlköğretim Okulunda Türkçe öğretmenliği, Kırklareli Fen Lisesinde Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği görevlerinde bulundu. 2017 yılında Kırklareli Üniversitesi-Marmara Üniversitesi Ortak Türk Dili ve Edebiyatı programında tebli yüksek lisansını, 2024’te Yıldız Teknik Üniversitesinde Türkçe Eğitimi alanında doktorasını tamamladı.

Çeşitli uluslararası dil ve edebiyat araştırmaları dergilerinde makaleleri yayımlandı. Uluslararası çalıştaylarda ve sosyal bilimler kongrelerinde bildiriler sundu. Hikâye ve makale yarışmalarında dereceler elde etti. TÜBİTAK vb. projeleri de yürüten Türkolog Dilek Bayraktar’ın “Can Seli” adlı şiir kitabı 2016’da yayımlandı. Yazar, hâlen Kırklareli Bilim ve Sanat Merkezinde başöğretmen olarak görev yapmaktadır. Euli, Güzin ve Azra adında iki kız çocuğu annesidir.

Berk Öztürk: 1988 yılında doğdu. Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim bölümünden mezun oldu. Başlangıcını hatırlayamayacağı kadar uzun süredir resim yapıyor. Özellikle son yıllarda pek çok çocuk kitabı resimledi ve resimlemeye de devam ediyor. Çok sevdiği kedisi “Şevko” ile Bodrum’da yaşıyor.

KUTLU KORUYUCULAR'IN HİKÂYESİ

Kutlu Koruyucular'ın hikâyesi Türklerin kadim tarihine dayansa da elinizdeki kitabın ilk tohumlarının atılması 2019'un sonbaharına dayanır. Mehmet, Dilek ve Züleyha, kendilerini mesleğine adanmış üç tutkulu Türkçe öğretmeni ve Türkçe sevdalıları olarak geldiler ilk dersime. Öncesinde tanışmayan bu üç kahraman öğretmen, doktora derslerimiz vasıtasıyla tanıştı. İlk derslerimiz sohbet havasında bir bilgi aktarımı şeklinde geçerken birdenbire kendilerini köklü bir projenin ve büyük bir sorumluluğun içinde buldular dersem yanlış olmaz. Çünkü onlara öyle bir ders geçme ödevi vermiştim ki mesailerı gece gündüz devam ediyor, her an onu düşünüyor ve hayal ediyorlardı.

İlk olarak doktora dersimiz kapsamında derin araştırmalar ve titiz çalışmalar yaptılar. Sonrasında bu bilgi birikimi ve yılların verdiği tecrübeleri ile kitap serisinin kurgusuna başladılar. Allah vergisi yazma becerileri de işlerini kolaylaştırdı. Bugün bu muhteşem dizinin elinizde olmasının arkasında büyük ve güçlü bir ekip, inanmış ruhlar ve desteklerini esirgemeyen bir yayınevi var. İlk dersimizde birlikte kurduğumuz bu hayalin, bugün gerçekleştiğini görmekten çok mutlu olduğumu ve onlarla gurur duyduğumu belirtmeliyim.

Şunun bilinmesini isterim ki bu üç Türkçe öğretmeni sadece kitap yazmadı. Onlar Türk edebiyatının Orhun kitabelerinden sonraki en önemli varlığını, Dedem Korkut'un hikâyelerini yeni nesillere anlatmak için yola çıktılar. Yol onları gümrah ırmaklara, aydınlık ovalara çıkardığı gibi karanlık mağaralara ve çıkmaz sokaklara da soktu. Fakat onlar yılmayarak, vazgeçmeyerek bütün zorlukları yendiler.

Onlar çocuklarımızın düşünce dünyalarını aydınlatmak; böyle köklü bir medeniyetin, kadim bir milletin evlatları oldukları için gurur duymaları gerektiğini onlara hissettirmek ve yıllardır süregiden “özünü bilmezliği” sona erdirmek gibi meşakkatli bir göreve talip oldular.

Altında büyük bir azim, kararlılık, mücadele ruhu, inanmışlık ve adanmışlık olan bu kitap serisinin bu ruh ile birlikte bizden çocuklarımıza intikal etmesini ve yeni ufuklara yelken açmalarına vesile olmasını dileriz.

Kitap serisini hazırlayan hem öğrencim hem meslektaşım hem fikirdeşim ve hem dostum olan Mehmet Önder, Dilek ve Züleyha'yı öncelikle tebrik ediyor; akabinde de kendilerine teşekkürü borç biliyorum. Yayın aşamasına gelene kadar emeği geçen ve desteğini esirgemeyen bütün inanmış ruhlara müteşekkirimiz.

Saygılarımla.
Doç. Dr. Neslihan Karakuş

17.04.2023
İstanbul, Davutpaşa

1. BÖLÜM

ŞAH KARTI

O dadaki keskin ilaç kokusu başımı döndürmüştü. Beyaz ve mavi önlüklü kimseler ellerinde şişeler, şırıngalarla tek tek hastaları dolaşıyordu. Ürperti ile:

- **İstemiyorum, iğne olmak istemiyorum!** diye bağırdığımı hatırlıyorum.

Annem, yanı başımdaydı. Üşüyen ellerimi sımsıkı tuttu:

- Sakin ol oğlum! Canın hiç acımayacak. Hemşire sadece serumuna ilaç enjekte edecek, o kadar. Hem bak, serumun takıldı bile çoktan. Endişelenmene gerek yok.

Etrafa bakmaktan kendime odaklanamamıştım. İnce bir hortumun sol kolumun üzerinden yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm. İçinde sıvı olan hortum çengelli askıda baş aşağı asılı duran bir torbaya uzanıyordu. Annem haklıydı, korktuğum şey çoktan olup bitmişti.

- Baygının buraya geldiğinde Bora. Bunun için iğneyi hiç hissetmedin. Hem çabucak buldu hemşire ablan damar yolunu. Tahlil için kan bile aldılar. Birazdan sonuçlar çıkar.

Annem, yatağımı rahat edebileceğim bir konuma getirdi. Başımın ve sırtımın altına da bir iki yastık sıkıştırdı. Böylece hem daha rahat uzanabiliyor hem de karşımdaki pencereden bahçeyi ve gökyüzünü seyredebiliyorum.

Belli etmek istemese de annemin nemli gözlerinden benim için endişelendiğini anlıyorum. Doğrusu ben de korkmadım değil.

Bahçemizdeki erik ağacından ikinci düşüşümdü. İlkinde dizim sıyrılmış, bir iki gün güçlkle yürümüşüm. Ama bu sefer öyle

olmadı. Gözümü hastanede açtım. Alnıma dikiş atılmış, kolum alçıya alınmış. Her ihtimale karşı bir gece burada kalmalıyım.

- Seni uslanmaz, diyerek dedem içeri girdi. Yanıma oturdu, alçıya alınan kolumu görünce ceketinin cebinden dolma kalemını çıkardı ve ucunu koklayarak, uzat bakayım şunu, dedi.

Sargılı koluma bilmediğim harflerle bir şeyler yazdı. Bir de yıldız çizdi. O gün, dedeme koluma ne yazdığını ve neden yıldız çizdiğini soramadım. Çünkü arkadaşlarım içeri girmek için sabırsızca kapıda bekliyorlardı.

Bundan bir iki saat önce... Bu sefer erik ağacının tepesine kadar çıkmayı başarmıştım. Büyümüşüm nasıl olsa. Hem ne olacaktı ki? Onlarca kez tırmanmıştım o ağaca. Üst dallardaki erikler daha büyüktü. Arkadaşlarıma:

- Onları ben toplarım, deyip ağaca merdiven bile dayamadan hemen çıkıverdim. Alışık olduğum için basıp çıkacağım dal ve budakları kolaylıkla seçebiliyordum. Nihayet yukarıdaki dallara erişmiştim.

Başımı bir an göğe kaldırdım. Aman Allahım, o da ne! Güneşin yakıcı ışığını engelleyen sık dalların arasından, gökyüzü hiç bu kadar yakın görünmemişti gözüme. Bir an kendimi bulutlara değebilecek gibi hissettim. Eriğin tepesinde sırtımı gövdesine dayayıp oturdum. Bir müddet hayran hayran gökyüzünü seyrettim. Bulutları süvarilere benzettim. Elllerinde kılıçlarla Güneş ülkesinden geliyorlardı. Beni de yanlarına katacaklar, hep birlikte Güneş'in topraklarına göz diken Tepegöz'e gününü göstermeye gidecektik.

Çetin:

- Hadi artık Bora, ne duruyorsun! Bize erik atmayacak mısın? Ağaç olduk burada.

Tolga:

- Hepsini yeme pehlivan, bize de bırak!

Beril:

- Ben de geliyorum yanına. Sen bizi unuttun burada.

Daldığım hayallerden sıyrılıverdim. Arkadaşlarım haklıydı. Ağacın tepesinde uzun müddet kalası geliyor insanın. Orada özgür ve kayıtsız hissediyor kendini. Bu arada, cebime doldurduğum erikleri yemeye başlamıştım bile.

Süvariler gözden kaybolmuşlardı. Biraz daha zamanım olsa ben de onlarla yeni bir maceraya atılabilirdim. Kim bilir; nerelelere uğrayacak, göğün hangi duraklarında atlarımıza yem verecektik? Belki dev Tepegöz'ü görecektim. O canavarı, attığım oklarla devirebilirdim. Kimsenin başa çıkamadığı Tepegöz'ü onun kılıcıyla mağlup eden Basat'la tanışabilir, arkadaş olabilirdim.

Beril, söylediğini yapıp ağaca tırmanmaya başladı. Deneyimi yok, biliyordum. Düşüp bir yerini incitebilir. Onu uyardım fakat durduramadım. Derkeeen... **İmdaat, kurtarın** çılgılığı!

Ağacın ortasında bir yerde güçsüz, ince bir dala asılıp öylece kalmış, adımlarını hesap edememişti besbelli. İş başa düştü. Oraya inip arkadaşımı kurtarmaya karar verdim. İşte, bundan sonrasında tahmin edebileceğiniz gibi Beril'i aşağıya sağ salim indirdim.

Peki ben durur muyum hiç! Yeniden çıktım ağaca. Üzerindeki meyvelerin ağırlığından eğilmiş dalın birinden erik toplamaya başladım. Topladığım eriklerin birazını ceplerime dolduruyor, birazını da aşağıda bekleyen Çetin ve Tolga'ya atıyordum. Eriklerin kimi arkadaşlarımın başına isabet ediyor, kimi yere düşüyordu. Çetin, daha çok havada yakalıyordu attıklarımı. Böylece hem eğleniyor hem de tazecik, sulu erikleri kütür kütür yiyorduk. Ancak bu oyun çok sürmedi. Dala ağırlığımı fazla vermiş olmalıyım ki dal çatırdayarak kırılıverdi. Sonrası malum...

Arkadaşlarım, sağ olsunlar benimle hastaneye gelmişler. İyi olduğum haberini alana kadar da yanımdan ayrılmamışlar.

Beril:

- Benim yüzümden oldu, ne vardı peşi sıra ağaca çıkacak! Özür dilerim Bora, dedi.

- Bunda senin bir hatan yok. Ağaca yeniden çıkmayı da erik toplamayı da kendim istedim.

- Bundan böyle ağaçlara çıkmazsın herhâlde, dedi Tolga.

Çetin:

- Şah Kartal, çok korktuk sen düşünce. Tutamadık seni, diye söze atıldı.

- İyileşince görürsünüz. Şah Kartal'ın yuvası ağaçlardır, dedim.

Arkadaşlarım, ağaçların tepesine çıkmayı çok sevdiğimden, bir de satrançta şahımı çok iyi koruduğumdan bana **“Şah Kartal”** lakabını takmışlardı. Bundan memnun olmadığımı söyleyemem. Kartal gibi göklerde özgürce uçabilmek benim en büyük hayalim. Akşam babam ikinci kez hastaneye ziyaretime geldiğinde yanında sevdiğim kitapları da getirmişti.

- Dede Korkut'u unutmamışsın baba. Dedem hep anlatır bana bu hikâyeleri.

- Evet oğlum, ben de zamanında dedenden dinlerdim bunları. Hatıraları dün gibi aklımda. Bak Bora, bu kitapta **“Basat'ın Tepegöz'ü yenmesi”** anlatılıyor. Burada da **“Deli Dumlul'un Azra-il'e kafa tutması,”** diye heyecanla getirdiği kitapların sayfalarını çevirdi.

O gece hastanede benimle annem kaldı. Sanırım hiç uyumadı. Gözleri hep üzerimdeydi. Ya gelip yastığımı düzeltiyor ya iyi olup olmadığımı soruyor ya da bana göstermemeye çalışarak ağlıyordu. Onun böyle endişeli olması beni de üzüyordu. Bu durumu babam da fark etmiş olmalı ki:

- Çocukken hangimiz ağaçtan düşmedik Melek? Çok daha dikkatli olması gerektiğini anlattım ben ona, canını sıkma hiç. Birkaç haftada toparlanır, göreceksin. Rabbim korusun! Merak etme sen, oğlumuza bir şey olmayacak. Bora güçlüdür, çabucak iyileşecek inşallah, dedi.

- İnşallah Bahadır! Cesur olması iyi elbette fakat tedbirsiz davranıyor. Bu durum beni endişelendiriyor. Anne yüreği işte! Canının yanmasına dayanamıyorum.

Hastaneden çıkalı üç hafta olmuştu. Kolum hâlâ alçıdaydı ve ben o yaz titizlikle hazırlandığım, yaşadığım şehirdeki yağlı güreşlere çocuk pehlivan olarak katılamamıştım ama hasta olmanın bazı avantajlarını yaşamıştım doğrusu. Arkadaşlarım sık sık beni görmeye geldiler. Vaktimin çoğunu eğlenceli, macera dolu kitaplar okuyarak geçirdim. Annem istediğim her tatlıyı yaptı. Dedemi ikna edip arkadaşlarım futbol oynarken onları seyrettim hatta onlara hakemlik yaptım. Yeni taktiklerle ağaçlara tırmanmayı sonraki yıla bırakırken babamla bahçemizdeki meyve ağaçlarını budadık, bazılarını aşıladık. Bahçe işlerinden keyif almaya başladım.

“Geçen yıl diktiğimiz fidanlar meyveye durmuş bile,” dedi babam. Bahçede oynarken fark ettim armut ve elmaları. Bakıp büyüttüğünüz ağacınızın meyvesi de çok tatlı oluyormuş.